

השכונות המצוירות לאינפורמציה

רחוב נליסקו 8, תל-אביב (ליד תיאטרון מאה 9) טל 26788 ת.ד. 136 מען המכרזים: "עולמות" ס"ל: העולם הזה בע"מ; סוס: ישראל בע"מ, ת"א

השער

ינאל אלון (ראש במדור)

העורך הראשי: אורי אבנרי ראש המערכת: שלום כהן

עורך משנה, כיתוב: ישעיהו לביא

הכתב הראשי: שמואל פרט

חברי המערכת:

דוב איתן, משה ביראסרוב, יחיאל כשן, יהודה נבאי, ניצה נבי, לילי בלילי, רותי ורדי, כוזי אבני, אוסקר סאבורי, עמנואל קינן, מילכי קשת.

מ"מ ראש מערכת ירושלים: יוחנן אורן

מנהל מעבדה: דוד סחיני

ראש המנהלה:

שלמה הררי

אינפורמציה

קשה היה להכיר השבוע את לבנה אולאי. כשכתב העולם הזה ראה אתה לראשונה, ישיבה בחורה, כששערותיה בלתי-מסורקות ומבט זוגי לעיניה, היא סיפרה לו כי בתה, אטי, ברתה מן הבית, ועלמה העולם הזה 851, 854. אולם השבוע חיכה, עיניה הב' ריקן ושפתותיה הראו סימנים של ליפטטיק עליו.

מה קרה בינתיים? אטי חזרה הביתה. בזה נסתים צייד מרתק אשר בו היה להעולם ה' זה חלק מקורי משל.

אטי, נצרה רזה בת 16, בעלת שערות קצוצות, ברתה תחילה לקיבוץ שמיר, בגבול הסורי, היא לא יכלה להיות בעיר, לבה משך אותה לקיבוץ, אך היא ידעה שאמה לא תס' כים לכך לעולם, היא שגאה את החורים דסרי-תאחירי, את החיים האפרוריים בעיר, חסרי הענין והתוכן, היא הסתלקה בבוקר אחר, שעה שהוריה הלכו לעבודה — האם במעבדה הכימית של בית-החולים, הדסה, ה' אב בתיקה של בית-משפטי-השלום.

היא אהבה את המשק, אך לא היה שם מאושרת לגמרי. שנתה נדדה בלילה — הרי ידעה שהיא גורמת טורים להוריה. "קראתי על עצמי ועל אמי בהעולם הזה", סיפרה. "בכיתי כל הלילה, קיבלתי את סמל השומר-הצעיר, אך זה לא הרגיע אותי. פחדתי לחזור, או לכתוב לה, רים, לא רציתי לשוב העירה!" אולם אטי לא היה היחיד שקראה את העולם הזה במשק שמיר. מזכיר המשק קרא את הגליון, הריץ מיד מברק למערכת. הודענו על כך להורים, הם נסעו לקיבוץ — ולא מצאו אותה, כי מרכז המשק, שלא ידע על פעולת המזכיר, אמר לנערה שעליה להביא תעודות מן הבית, אטי ברהה שוב.

הפעם שמה פעמיה לגנג, בדרכה לחתה הגדוע בעבר-ארה הכיר אותה נהג שילק אותה בטרמפי, לפי תמונתה שפורסמה שנית בהעולם הזה. הוא כתב מכתב דחוף למערכת שהועבר להורים ועליהם למשרה. מאז אפי שר היה לעקוב אחרי הנערה בהתמדה מתוך שורה של מכתבים שהגיעו כל יום: נראה שרבים קוראי העולם הזה בסביבה חלוצית זאת.

אך בינתיים החליטה אטי שאין היא יכולה להוסיף בנדודיה, מפקדי באר-אורה ביקשו את תעודותיה. אטי גמרה לקרוב לחזור הבית, חתה, לגלות את הכל ולצאת לקרוב פנים אל פנים עם ההורים. אולם לא היה בכך כל צורך, ההורים עצמם הציעו לה עתה להיות בקיבוץ, אם רצונה בכך, הם רק רצו לדעת היכן היא נמצאת. הפעם התקשתה אטי עצמה להחליט לאן ללכת: לשמיר או לבאר-אורה? אני שמח שיכולנו לעזור למשפחה זו, עוד יותר אני שמח שישנן נערות כמו אטי.

גם במערכת אחת לקח העולם הזה חלק עצמאי, במשק אסטנר, בצעתו הגיעו גם אלי עלוני-ההתקפה של

מכתבים

צבר 1954

רעיון יפה... גם לנוער החלוצי גיע מעט כבוד, אולם אני כבר רואה כי הבחירה תהיה קשה ביותר. דניאל חילוני, הרצליה

נער הראוי לשאת את התואר לא יכים בשום פנים ואופן להתפרסם, טוב תעשו אם תציני רק את הדמות ותספרו על חייה ומשפחה, מבלי להז' כיר את שמה, אלא תחת שם כדורי. עפרה צקלון, ירושלים

מלכיאל גרינשאלה. אני יודע שרוב חברי למקצוע זרקו אותם מה לסל. אולם מכיון שאני שגא משום מה לנרוק לסל גזירות המכוסים אותיות, העברתי את העלונים ל' כתבנו הירושלמי, שהלך לראות את האיש, התוצאה הייתה הרישמה הראשונה על גריני וולד (העולם הזה 845).

בינתיים החליט היועץ המשפטי להגיש את המשפט. בשיבה הראשונה ה' ציא התובע, פרקליט-המחוז תל, את גליון העולם הזה מתיק, הצביע על תמונתה של הנאשם וזה כותרת המשנה "יש לי הוכחות", לעג בקול רם: "נראה את ההוכחות שלו!"

בינתיים התהפך הגלגל המשפטי, קאסטנר נאלץ לעבור להתגוננות. הוא העריך את עמדתו האובייקטיבית של העולם הזה, נתן לנו ראיון מיוחד, הפעם היה זה שמואל תמיר שהוציא את גליון העולם הזה מתיק, הגישו לשופט והבכו לימסמך משפטי.

העולם הזה הוסיף לעקוב אחרי המשפט, לתת לך תמצית של המאבק הגדול, למען תו' כל לצרף את הידיעות היומיות המקוטעות לתמונה ברורה של הורמה באולם בית-הדין, לא היה זה קל: משהרגיש השופט הלוי ב' כצלמה, גרש את ראש המערכת מן האולם, לשוא: אך גמר הלוי את הישיבה ויצא לת' מו מבצע דולת, נכנס ישר לתוך המצלמה שחיכתה לו במסדרון.

השבוע נתקיימה אחת מהאשמותיו של הדור: העולם הזה גרף כסף. סכום גדול של 5000 (חמשת אלפים) לירות ישראליות, ש' הקצבו לסופרי הדור שיוכיחו את הברכים המפורשים שכתבו על פגישה מסוימת במ' קום מסויים של אנשים מסוימים, נשארו ב' אבן שאין לה הופכין. איש לא בא לתבוע את הפרס. יחד עם זה גם לא קיבלתי שום הזמנה משפטית על הוצאת דיבה.

בשתיקתו הרועמת הודה יצחק לוי הירו' שלמי, מזכיר מערכת הדור, שהוא שקרן. הוא הודה שהוא מוצץ במידו מאצבעו עוב' דות מסולפות ולשרות צרכנים מגונים. קוית בתמימותי שלמחרת היום יפוסר ממשרתו, א'ם עד כה לא נתגשמה התקוה, א'ם ב' מקרה אחד, אותו יכולנו לבדוק בנקל, הוכ' זה שקרנותה של המערכת, איך אפשר להא' מין לה באלפי ענינים אחרים בהם קשה יותר לבדוק את האמיתות?

אני חושב שמפלגה רבת-פעלים כמו מפא"י, בעלת אלפי חברים מסורים בהתיש' בות העובדות וא צר גדול של אנשים נאמנים וישרים, יכולה להרשות לעצמה כתם שחור (או צהוב) כזה. ישנו רק פתרון אחד של כבוד: שמרכו המפלגה יודיע בגלוי שאין למפלגה שום קשר עם עתון זה, וכי טעני' הדור לייצג את מפא"י אינה מתאימה למצ'ר אית. מפא"י חייבת זאת לעצמה, שהרי א'ם לא כן תחול האחריות המסורתית לשקר ביודעין, על המפלגה כולה.

של נגדירות שחוסות. אולם לרעתי בחירת התואר אינה נכונה. "צבר" זהו מונח שובניסטי נר, בזה שהוא כאלו שם בצד את אלה שבמקרה נולדו בארץ זו. בני הארץ האמיתיים והסבים ביותר אינם דומים אלה שנולדו בה, כי א'ם אלה שידעו להאמץ במפעליה החלוציים והחיוביים, להחבול בהחיי' המיוחד שלה ואף להוסיף לו משלהם. אלה הם הצברים האמיתיים, א'ם כי תעודת-לידתם על' לה להעיד אחרת. בין אלה עליכם למצוא את ה' צעירים המסמלים את הנוער הישראלי.

דוד הוניגמן, תל-אביב זוהי גם דעתה של מערכת העולם הזה.

פילוסוף הדור

אינני קורא של הדור. אולם א'ם רגיל הוא לפרסם דברים כה משעשעים כפי שטען אורי אב' עור. (העולם הזה 856) אתחיל לקרוא אותו בקבי' נתי. זוהי כחדאי היצירה העתונאית היפה ביותר בארץ. א'ם לא כעתון, הרי לפחות כפילוסוף.

שמואל בן-חיים, חיפה אינני מחסרי' הדור הגדולים, אך התפרסויותי-ם ההיסטריות אינן במקומן... תנו לו להשמי' — מה זה איכסת לכם? תפוזתו אסמית וזה ירוע לכם היטב. מדוע, על כן, הפגיעה הזו? האם עורכם נהיה כה עדין?

בנימין פרגאי, תל-אביב אינני מאמין שנמכרתם לציונים הכלליים או ש' חתמתם על כל מיני חושים עם מיפוסים משונים. אבל זאת לא אומרת שכל מה שדורר כותב הוא בלוף. אפילו עתון כזה מסוגל לומר. לפעמים את האמת. למה תהיה עינכם צרה ולא תדור בזה? דוד שמואליקי, יפו חס וחלילה, אנו בהחלט מוכנים להאמין שהדור גם מסוגל לפעמים לכתוב משהו נכון.

רבותי, מאמרו של אורי אבנרי היה דפיקה קלאסית, ואת היתה הדפיקה של הדור, א'ם תרשו לי לומר זאת.

חיים גלברד, נתניה אנכי, לא קראתי בשום מקום את תשובתו של הדור לקריאתי הקרב שלכם...

רומחה בעברית

אינני מבין למה נספלתם לתקליטים העבריים (העולם הזה 856). אמנם יש כמה מהם המתחילים להרוק אחרי כמה שבועות. אבל זה עוד לא אומר שאני צריך ללכת לקנות תקליט של המינסטריה 53 של ביטהובן, או תקליט של הורה ישנה. אני רוצה לרכוד רומחה, סמכה ובנוי-חני. אתם יכולים לומר שזה סימן של ניוון רוחני וכו', אבל לי זה לא איכפת. כל העולם רוקר לפי מניינות אלו ואיני רואה שום סיבה מדוע לא יהיו תקליטים כאלה גם בעברית.

יואל גרין, תל-אביב נכון, המלים פשטיות. הם המלנינות. אבל האם הקשבתם פעם לאותן היצירות בשפת-המקור? גם שם טפסיות הן. על כן אל תתריעו נגד התרנום — התריעו נגד המקור, שהו אריכני.

דבורה הימלשטיין, רמתיים ...ומתי ילמדו המלחים כי הפקדים הוא להשלים ולהיות רקע לומר, לא להתהדרות עמו?

אריה רון, ירושלים הייתי מוכן להאמין שכל אדם אחרי יתיעו נגד ה'אז'י' העברי, אך לא העולם הזה. למעשה עתשים ומרי הג'אוו שלנו למוסיקה העברית את מה שחיר ללחם אתם לשפה העברית: הם מכניסים רוח מור דרנית (נכון: אמריקאית!) לדפוסים מעובשים וחסרי מקוריות. יתכן כי מאמצייהם אינם עדיין מוצלחים, אבל אלה רק צערייהם הראשונים. במ' קום להצטרף לתמונות הממייצים, רצוי היה ש' העולם הזה יעזור להכר את המניינה של דמות המוסיקה העברית החדישה.

אלחנן בנסוב, ירושלים אני מסכים לעמדתכם ביחס לכריצוע הנרוע של ההקליט העברי, אולם אינני מוכן להסכים לאי' דיאלוגיה שאחם מבנים להכניס לעניין. אין לי כל רצון להקוד לפי צילוי, "הגלילה, הגלילה".

יצחק גרשוני, חיפה זה הכל עניין של אופי?

רצה או מדע?

הראיון המיוחד שניתן לכם על-ידי ד"ר יוסף אשורן (העולם הזה 856) לא חישה הרבה על בעית ההספלות המלאכותיות, לעומת זאת מנע הרוקטור מלהביע המתניינות מוסריות על הנשוא. הרשו נא לי למלא את החסר.

בחורה או אשה המשתחית את סרבי בשנה פונעת בכל הקדוש והנעלה בחיים. מה טוב ויפה יותר מאשר עצם בריאת אדם? מה נעלה יותר מאשר להעביר את חוט החיים ח'לאה, לכריאה נוספת אשר גם לה הזכות לצאת לאור העולם? והזי מזה? —

מי יכול לידורו הרשות לרצות? כי אין ההפלה אלא רצה מתועב. אלא שבמקום להוסיב את האמ'הרובות בבית-סוהר, מכינים עליה ברא' מיס. א'ם היא איננה מסוגלת לשמור על עצמה, האם זוהי סיבה להתנקם בכרייה תמימה? הגנו ליכטנר, תל-אביב

הדוקטור אומר כי 22% מנשות הארץ עברו ניתוח כזה. אני חושב שהמספר נכון הרבה יותר, זהו עתה מנהג מקובל ביותר ואני מסופק א'ם מישהו יכול להעריך נכונה את מסדיו. מרדכי שמרין, רהובות

אני חושבת שזהו דבר טבעי, ואפילו רצוי. ע' ברנו כבר את השלב של חיות חסרות-השכלה ומותר לנו לקבוע בעצמנו דברים כה גורלים, כל עוד לא המציא המדע שיטות מניעה בטוחות, ראשית האשה בהחלט להחליט א'ם רוצה היא להיות או לא להיות. במדינה נאורה, אין כל סיבה מדוע לא יתיר החוק ניתוחים כאלה... שהרי אין כל הבדל בינם לבין ניתוח הפע'העיוור.

שולמית א', פתח-תוקה

החבר המן

נידמתכם של ההיסטוריה היהודית, באשר נונעת היא לפרשת ראש הממשלה המן (העולם הזה 856) מפולסת מעיקרה. ראש הממשלה הנ"ל לא החליט להיות אנטישמי מפני שזה היה אמצעי ברוק להלי' יב את המון, כי פרם הופיעו על הבמה אנשים כמו טורקווימיה וארולף היטלר. הוא רק היה טיפש שאפתני, שרצה להתעשר על-ידי שריות רכוש הסוהרים הישראליים, ויחד עם זה לזכות ב' אהדת הפרולטריון כמשהר המעמדות העמלים מן הבוגנות ומאלי-היהון הקונספולייטיים, מהרהר' המלהמה, משרתי האימפריאליזם העברי.

ישעיהו לוי, תל-אביב רבותי, א'ם לשמות ולשמות זהו מנהג נלוזי — תחי הגלות!

עליזה שמשוני, תל-אביב איביביה של אביבה

אין אני מתפלל שפרצוטה החמוד של אביבה פרלמן נרמו לתבכם שילבלל את מספר אביביה של אביבה בככתבה אחת (העולם הזה 849) היא רק בת 19, בשניה (העולם הזה 854) היא כבר בת 18... חוץ מזה, מי אמר שצרכים לצלם אותה כמייקרה בלתי קשורים?

יעקב דורון, זכרון יעקב היא עצמה.

הרגלים על הגובה

בחיוון הרגלים (העולם הזה 856) החתרתם שא' ליה אחת חשובה מאד: מי היא בעלת הרגלים ה' נאות? א'ם החלק העליון מקיים את הבטחת החלק מופיע בחידור?

גד שפירא, חולון יואיל הקורא שפירא להזדיין במעט סב' נלות, את התשובה לשאלותיו ימצא באחד הגליונות הקרובים.

נדמתם לי הנאה רבה... אולי הנאה היתירה ש' תהיה לי מכל השתתפותי בחידור.

דוד תורג'מן, בתים

סל על הראש, סטירה על לחי הלכתי לפי עצתכם, לבשתי סל אשפת על הראש, כפיות על צוואר, באתי למסיבה ואמרנו לי: "משר נעת, רדי מן הננ".

צביה גולמן, תל-אביב יתכן שזו היתה הכוונה.

סדרתי לעצמי תפוחות דומה לאפאשית הפא' ריכאית, הנהשתי את עצמי נורא מושחתת, תקטי' מיניה כפי, ואמא תקעה סטירה כפרצופי.

סימה אידלמן, תל-אביב

הגזיים ובגרי-ים

הכתבה שלכם על הצננות-האופנה במלון השרון (העולם הזה 855) היתה, אולי, עשירת מסוג זה שאני רואה. אבל משום מה עוד לא פנשתי אף בחורה אחת הלושט את השמלות האלה גם ב' רחוב. האם כל האופנה הזאת עשויה רק בשביל הצננות או שבתורות עם שכל ישר מתביישות ללבוש אותה ברחובות? אני, על כל פנים, לא הייתי מופיע בתצאית בחולה עם נקודות לבנות לפני מאות מזמנים, אפילו אם יהנו אותי.

יחיאל בן-מנשה, יפו אילו לי הון רגלים עקמות כמו שיש להנמי נית הללו, הייתי חושבת פעמים לפני שאצינן לראותה... ועוד כבנדיים!

ברוריה אלוני, תל-אביב הרמונה שחר, תל-אביב

העולם הבא

השכונות אצוריי

הנני גלוית לב, שמלתי מתחילה מתחתי! יום א' — איצטר כדורגל במשחק כדורגל אדם צעק: "היי! רוצים לראות דם?" "בעד מי אתה, מר?" הוא נשאל, ואמר: "אנכי רק רופא מדופלס!" יום ב' — בחירות במגדל-יהודה היה מועמד בבחירות שנאם: "זה שנים עשרות הייתי ישר, לא ננבתי דבר!" תנו לי פעם כוזי להראות!" יום ג' — ריון בכנסת לחבר היה ח"כ, שמו נציב, שחלם: הוא נואם על תקציב, התעורר — הוי אימים! — על דוכן הנואמים ננוכח: כי אמת ויציב.

יומן השבוע בחמשירים יום א' — מעלה עקרבים היה מפקח של או"ם, בעל לב מעודן ורחום. מן הרצף נהרד החליט פה אחד: לחבר דו"ח מקיף ועגום. יום שבת — נשף פורים היה היתה בת ולה אב שגינה מחשופה הרחב, היא אמרה לנוף;

אורי אבנרי

מכתבים

אני מציעה לכם סיסמה למיפעל: אופי ללא דופי, לא יופי!... כמובן שאם יש גם יופי זה לא יוק, אבל בורא העולם, בהוכחתו הרבה, חילק את הנאות החיים באינסן שוה וקשה למצוא אופי יופי בנוף אחד.

דינה מרינן, תל-אביב עצם הרעיון חיובי בהחלט. אחר עשרות מלכות היופי שצצו בזמן האחרון טוב שיקום נור וישיב את הרגש על המיוחד לארץ זו. לא על החיכיות